

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne **30. listopadu 2007** v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Milady Kalouskové a Mgr. Miroslava Výleta, t a k t o :

Obžalovaní

1) M. N.,

nar. XXXXX ve XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno

2) P. K.,

nar. XXXXX ve XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, okres XXXXX, posledně bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno

3) B. P.,

nar. XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, stát, soukromý podnikatel, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno

u z n á v a j í s e v i n n ý m i , ž e**1) obžalovaný M.N. a obžalovaný P.K.**

v přesně nezjištěném dni měsíce listopadu 2004 ve Znojmě předal obžalovaný P.K. obžalovanému M.N. blíže nezjištěnou pistoli ráže 7,65 mm včetně rážově příslušného střeliva s požadavkem, aby z blíže nezjištěných důvodů usmrtil V.K., nar. XXXXX, posledně bytem XXXXX, XXXXX (dále jen poškozený), a poté co pistoli převzal, obžalovaný M.N. následujícího dne poškozeného vylákal do svého domu v XXXXX, XXXXX, kde jej předmětnou pistolí v odpoledních hodinách v úmyslu usmrtit, zezadu zasáhl dvěma výstřely do hlavy, čímž mu způsobil jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v týlní krajině ve střední čáře, přičemž střela zůstala zaklíněna v klenbě lební v horní části čelní krajiny a jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v zadní části temenní krajiny ve střední čáře, přičemž střela zůstala v mozkové tkáni v oblasti čelní krajiny a v důsledku těchto poranění poškozený na místě zemřel, přičemž obžalovaný M.N. takto jednal, ačkoliv byl rozsudkem Krajského soudu v Brně

ze dne 20.3.1998, č.j. 43T 21/97-618 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17.11.1998, sp. zn. 2To 97/98 uznán vinným mimo jiné trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 roků, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn dne 11.5.2004 na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 11.5.2004, sp. zn. PP 86/2004

t e d y

obžalovaný M.N.

jiného úmyslně usmrtil, přičemž byl již pro jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin potrestán a tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost

obžalovaný P.K.

úmyslně navedl jiného k spáchání trestného činu spočívajícího v úmyslném usmrcení jiného

2) obžalovaný B.P.

v přesně nezjištěné době, nejméně po dobu dvou dnů předcházejících 14.3.2007 ve Znojmě, měl v držení samonabíjecí pistoli značky DUO – F.Dušek Opocno, ráže 6,35 mm Browning, výrobní číslo 54621 včetně samostatně uložených dvou kusů kompletních ostrých nábojů ráže 6,35 mm Browning, kterou získal nezjištěným způsobem, a která má podle § 5 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu charakter zbraně kategorie B, přičemž nebyl držitelem zbrojního průkazu ani zbrojní licence

t e d y

bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň

č í m ž   s p á c h a l i

obžalovaný M.N.

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 trestního zákona (v bodě 1.)

obžalovaný P.K.

návod k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1 trestního zákona (v bodě 1.)

obžalovaný B.P.

trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 trestního zákona (v bodě 2.)

a   o d s u z u j í   s e

obžalovaný M.N.

podle § 219 odst. 1 trestního zákona za použití § 42 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání

12 (dvanáct) let a 9 (devět) měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Obžalovaný P.K.

za výše uvedenou trestnou činnost a za sbíhající se trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9.8.2005, č.j. 2T 385/2005-74, doručeným obžalovanému dne 2.1.2006,

podle § 219 odst. 1 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

11 (jedenáct) let,

za současného zrušení výroku o trestu z trestního příkazu Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9.8.2005, č.j. 2T 385/2005-74, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Obžalovaný B.P.

podle § 185 odst. 1 trestního zákona za použití § 53 odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona k peněžitému trestu ve výměře

50.000,- Kč (padesát tisíc).

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona se stanovuje pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán náhradní trest odnětí svobody v trvání

2 (dvou) měsíců.

Podle § 55 odst. 1 písm. c), odst. 3 trestního zákona se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to 1 (jednoho) kusu samonabíjecí pistole značky DUO – F. Dušek, Opočno, ráže 6,35 mm Browning, výrobní číslo 54621 a 2 (dvou) kusů kompletních ostrých nábojů ráže 6,35 mm Browning, jež jsou uloženy u Policie ČR, Okresní ředitelství, Služba správních činností, Znojmo.

Naproti tomu se obžalovaný

B. P.,

nar. XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, stát, soukromý podnikatel, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno

podle § 226 písm. c) trestního řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby Krajského státního zástupce v Brně ze dne 12.10.2007, sp. zn. 3 KZv 16/2007 pro skutek popsany pod bodem I. obžaloby tak, že společně s obviněným M. N. a obviněným P.K. v přesně nezjištěné době na podzim roku 2004 ve Znojmě po předchozí vzájemné dohodě, obviněný P.K. s obviněným B.P. z přesně nezjištěného důvodu požadovali po obviněném M.N. usmrtit V.K., nar. XXXXX, za tímto účelem mu prostřednictvím obviněného P.K. předali samonabíjecí pistoli ráže 7,65 mm Browning přesně nezjištěné značky, pravděpodobně tuzemské výroby značky ČZ vzor 50/70, kterou vlastnil obviněný B.P., a touto zbraní následně obviněný M.N. na dvoře svého rodinného domu v XXXXX, XXXXX, kam V.K. vylákal, jmenovaného úmyslně zasáhl dvěma výstřely do hlavy, čímž mu způsobil jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v týlní krajině ve střední čáře, přičemž střela zůstala zaklíněna v klenbě lební v horní části čelní krajiny, a jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v zadní

části temenní krajiny ve střední čáře, přičemž střela zůstala v mozkové tkáni v oblasti čelní krajiny; v důsledku těchto zranění jmenovaný na místě zemřel,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Dále se obžalovaný

B. P.,

nar. XXXXX v XXXXX, okres XXXXX, stát, soukromý podnikatel, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno

podle § 226 písm. a) trestního řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby Krajského státního zástupce v Brně ze dne 12.10.2007, sp. zn. 3 KZv 16/2007 pro skutek popsany pod bodem II. obžaloby tak, že

v přesně nezjištěné době nejméně od podzimu roku 2004 do měsíce ledna 2005 ve Znojmě a jinde měl v držení samonabíjecí pistoli ráže 7,65 mm Browning přesně nezjištěné značky, pravděpodobně tuzemské výroby značky ČZ vzor 50/70, kterou předtím získal nezjištěným způsobem, a která má podle § 5 odst. a) zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu charakter zbraně kategorie B přičemž není a nebyl držitelem zbrojního průkazu ani zbrojní licence

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn následující skutkový děj.

V rámci společného setkání obžalovaných M. N. a P.K. v listopadu 2004 ve Znojmě předal obžalovaný P.K. obžalovanému M.N. pistoli ráže 7,65 mm, kterou se nepodařilo blížeji upřesnit, a to včetně rážově příslušného střeliva, s požadavkem, aby z blíže nezjištěných důvodů usmrtil V.K. a poté, co obžalovaný M.N. zbraň za tímto účelem převzal, vylákal následujícího dne poškozeného V.K. do svého domu v XXXXX, XXXXX, kde jej předmětnou pistolí v odpoledních hodinách v úmyslu usmrtil, ze zadu zasáhl dvěma výstřely do hlavy a tím mu způsobil střelné poranění s otvorem vstřelu v týlní krajině ve střední čáře a střelné poranění s otvorem vstřelu v zadní části temenní krajiny ve střední čáře, přičemž v důsledku těchto poranění poškozený na místě zemřel. Výše popsaného jednání se obžalovaný M.N. přitom dopustil, ačkoliv byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20.3.1998, č.j. 43T 221/97-618 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17.11.1998, sp. zn. 2To 97/98 uznán vinným mimo jiné trestným činem loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn dne 11.5.2004 na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 11.5.2004, sp. zn. PP 86/2004.

Obžalovaný B.P. pak v přesně nezjištěné době, nejméně však po dobu dvou dnů předcházejících 14.3.2007 ve Znojmě, měl v držení samonabíjecí pistoli značky DUO – F.Dušek Opočno, ráže 6,35 mm Browning, výrobní číslo 54621 včetně samostatně uložených dvou kusů kompletních ostrých nábojů ráže 6,35 Browning, kterou získal blíže nezjištěným

způsobem, a která má dle § 5 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu charakter zbraně kategorie B, přičemž nebyl držitelem zbrojního průkazu ani zbrojní licence.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil zejména výsledkem obžalovaných, výsledkem svědků K.K., V.V., A.S., M.S., výsledkem znalců v oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství, psychiatrie, psychologie, čtením svědeckých výpovědí V.P.K., N.V.L., P. N., L.Ch., V.G., M.P., I.K., R.K., T.V., L.Š., čtením znaleckých posudků z oboru zdravotnictví odvětví molekulární genetiky a DNA diagnostiky a čtením listinných důkazů.

Obžalovaný M.N. (č.l. 108-118, 120-123c, 868-874) uvedl, že s poškozeným V.K. jej seznámil spoluobžalovaný P.K.. Dělal pro poškozeného nějaké práce, zejména jej vozil jednou až dvakrát týdně autem podle potřeby a nikdy s ním žádný konflikt neměl. V tomto období až do smrti poškozeného přitom neznal spoluobžalovaného B.P.. Vztah poškozeného a B.P. osobně neznal, pouze slyšel ve svém okolí, že se neměli v lásce, údajně si konkurovali v oblasti nočních podniků. Domnívá se, že se poškozený zabýval vybíráním výpalného v nočních podnicích. Vztah P.K. a poškozeného byl dobrý, přátelský a vztah mezi B.P. a P.K. byl rovněž přátelský. K. P. pomáhal v jeho obchodech podle potřeby, byl jeho pravou rukou. Mezi P. a K. došlo pouze k jedinému sporu, o němž ví, a to když se P. dozvěděl, že K. má obchody s poškozeným, tak tehdy P. K. zbil. K posledním dnům života poškozeného obžalovaný M.N. uvedl, že ho vezl do Brna na svátek ramadán, neboť poškozený byl muslim. Nežli se poškozený z Brna vrátil, sdělil mu P.K., že mu poškozený usiluje o život, neboť dostal zapláceno od jistého I. P. za jeho likvidaci. Příčinou toho mělo být, že se M.N. v minulosti dopustil trestné činnosti na příbuzném I. P., a proto bral tuto informaci vážně. Tehdy mu K. předal pistoli a vlastně již podruhé, tedy opakovaně, ho vybídl k zabití poškozeného, řekl: „Bud' ty nebo on“. K. věřil, neboť ho znal od dětství a neměl důvod o jeho informacích pochybovat. Zbraň si tedy vzal a tuto také později vůči poškozenému použil. Stalo se to tehdy, když dostal za úkol odvézt poškozeného z Brna z ramadánů zpět do Znojma. Tehdy ho pod záminkou prodeje ojetých pneumatik zavezl k sobě na chalupu do Žerotic s tím, že se jej zeptá, jak je to s jeho úkolem ho zabít. K tomu také došlo, avšak z obav co se stane po položení této otázky měl již obžalovaný u sebe odjištěnou zbraň a důvodně, neboť poté, co se poškozeného zeptal, tento se obrátil a pokoušel se na něj zaútočit nožem. Toto se stalo na dvorku jeho domu v Žeroticích a on poškozeného střelil jedenkrát do hlavy, přičemž druhý výstřel, zřejmě rovněž do hlavy, vyšel poté, co jej zbraň udeřila do ruky po prvním výstřelu. Poté poškozenému odebral doklady a prsten, kteréžto věci včetně pistole na druhý den vrátil K.. Poškozeného nějakou chvíli poté, co jej zabil, pohřbil na dvorku svého domu a o této skutečnosti K. rovněž informoval. Předmětnou pistoli si pamatuje z toho důvodu, že byla taková ošoupaná a domnívá se, že nějakou dobu, asi dva roky poté na oslavě, která se konala u P. přesně tuto zbraň u jmenovaného viděl, vybavily se mu opět vzpomínky a musel z oslavy odejít. O tom, že by tato zbraň jemu byla předána prostřednictvím P.K. od B.P. vědomě, však nemá žádné poznatky a ani si to nemyslí. Žádné peníze za zabití V.K. nedostal, udělal to proto, že měl strach o život, přičemž střelbou reagoval na napadení ze strany poškozeného nožem.

Obžalovaný P.K. (č.l. 132-146, 874-883) uvedl, že s věcí nemá absolutně nic společného. S poškozeným byl kamarád a na žádném plánování vraždy se rozhodně nepodílel, žádnou zbraň N. nedával a nechápe, proč tento ho z trestného činu usvědčuje, neboť s ním byl za dobře. Jediné čím si může tuto skutečnost vysvětlit je to, že se mohl N. dozvědět, že ho v minulosti oznámil na policii kvůli jeho trestné činnosti týkající se distribuce drog. V minulosti slyšel přímo od N. (avšak nevěnoval tomu pozornost), že tento „smázl K.“, a že má za to dostat od B.P. 300.000,- Kč. V řízení před soudem však obžalovaný tuto informaci zpochybnil s tím, že měl dostat peníze obecně od Jugoslávce. Dále mu měl N. říct, že dostal pro účely zabití K. od P. „železo“, tedy pistoli, neboť takto N. zbraň označoval. Je pravdou, že P. a poškozený měli mezi sebou spory, neboť poškozený P. vstupoval na jeho podnikatelské území. V té době totiž

jeden Rus, který měl na starosti vybírání výpalného byl ve vazbě a tuto činnost převzal za něj poškozený, což se P. nelíbilo. Šlo tedy o peníze a tito dva měli spory mezi sebou od počátku. Byl rovněž jednou přítomen tomu, že P. poškozeného zbil, přičemž tito dva na sebe pořád nadávali. V řízení před soudem pak obžalovaný tyto informace rovněž zpochybnil tvrzením, že spor mezi P. a poškozeným byl nezávažný a nic přesného o něm neví.

Obžalovaný B.P. (č.l. 152-166, 883-886) rovněž popřel, že by měl cokoliv s vraždou poškozeného společného. Poškozený ve vztahu k němu nebyl ani kamarád, avšak ani nepřítel a měl s ním v minulosti jediné nedorozumění, které však vyřešili smírně a nešlo vůbec o žádné násilí. Spoluobžalovaného N. v tomto období vůbec neznal. Žádnou zbraň mu, a to ani prostřednictvím P.K. nikdy v minulosti nepředával a na plánování vraždy poškozeného se v žádném případě nepodílel. Neměl proto ani důvod. Je pravdou, že zbraň ráže 6,35 mm ve svém autě nějakou dobu vozil, neví přesně jak dlouho, nejméně však dva dny. K této přišel tak, že neměl jeden hráč na automatech na zaplacení a tuto mu dal do zástavy. On nikdy držitelem zbrojního průkazu nebyl a v tomto případě ví, že pochybil. Do této zbraně měl i dva náboje, avšak tyto choval odděleně a měl je v předmětném období ve svém bytě, kde byly také nalezeny, a to proto, aby nedošlo k nějakému maléru. Že by byl držitelem zbraně ráže 7,65 mm obžalovaný odmítl, přičemž ke zbrani, kterou drží na fotografiích, které jsou obsahem spisu uvedl, že neví o jakou zbraň přesně šlo, rozhodně nebyla jeho a je možné, že na oslavě, z které předmětné fotografie pochází, měl při fotografování v ruce plynovou pistoli, která bývala na baru.

Svědčyně K.K. (č.l. 189-192, 886-891) uvedla, že byla několik let manželkou poškozeného, avšak manželství se postupně rozpadalo, neboť manžel začal brát drogy, přestal jí dávat peníze a žil jen pro zábavu. Její manžel kamarádil s P.K. a co se týče B.P. s tím měl nějaké obchodní vztahy, ale kamarádi nebyli, pouze se znali. Manžel se poměrně často zmiňoval o tom, že jeho zájmy v podnikání se kříží se zájmy B.P., ale že by otevřeně říkal, že je jeho nepřítelem, to ne. Jejich aktivity spočívaly v provozu nočních podniků. Právě s ohledem na tento vzájemně negativní vztah se dost divila, že manželův dobrý kamarád P.K. bývá často viděn v kontaktu s B.P., což ji zaráželo a dělalo to na ni dojem, že K. hraje dvojí hru. Obžalovaného N. nezná, a zda se tento stýkal s K. a P. v předmětném období neví, avšak ví, že v té době pravděpodobně v září 2004, minimálně v jednom případě viděla K. s P. ve společnosti třetí osoby, které se říkalo „blondák“. Zda je však „blondák“ obžalovaným M. N., to neví. Když se manžel ztratil, zaslechla od svého bratra V.V., který s jejím manželem bydlel v bytě, že prý P.K. říkal, že je v Anglii. O vraždě jejího manžela, se kterým se nedlouho po jeho zmizení v jeho nepřítomnosti rozvedla, jí není nic bližšího známo.

Svěděk V.V. (č.l. 209-212, 891-894) uvedl, že měl s poškozeným dobré vztahy, bydlel s ním společně ve XXXXX na ulici XXXXX. Poškozený měl dobré vztahy s P.K., ale jaké měl vztahy s dalšími obžalovanými neví, neboť tyto neznal. Někdy začátkem listopadu odjel poškozený do Brna na ramadán. Za týden v neděli se mu ozval telefonicky, že je asi za hodinu doma, avšak nepřišel a od té doby už jej nikdy neviděl. Několik dnů poté přišel do bytu, kde původně bydlel s poškozeným P.K. a chtěl po něm koženou bundu a playstation, které náležely poškozenému s tím, že ho tento posílá, aby mu tyto věci odnesl, neboť odjíždí s nějakými Albánci nebo Afghánci do Pakistánu, a tak mu tyto věci vydal. K. se při té příležitosti ptal, zda nejsou v bytě ještě nějaké peníze, které náležejí poškozenému a zdál se mu být nervózní. Když ho po několika týdnech potkal řekl mu K., že mu poškozený volal, že prý pošle V. nějaké peníze, ty ale nikdy nedošly. Je mu divné, že by měl poškozený volat právě K. a ne jemu, když jejich vztah byl rodinný a v nikdy v minulosti se nestalo, že by poškozený jemu něco vzkazoval přes jiného.

Svědék A.S. (č.l. 894-895) k fotografii na č.l. 215c, která zachycuje průběh rekognice a na níž je vyobrazeno několik kožených bund uvedl, že v minulosti byl požádán B.P., aby mu takovou bundu sehnal, což on učinil, koupil ji v Brně a šlo o bundu typově shodnou s bundami na uvedené fotografii.

Svědék M.S. (č.l. 193-196, 198-200, 935-937) uvedl k osobě obžalovaného M. N., že tohoto zná pod jménem „blondák“. Poškozeného znal a v období, kdy už tento zmizel, potkal v baru ve Znojmě P. K. a ten mu sdělil, že poškozený měl odjet do Francie. Dále se svědek vyjádřil k fotografiím nalezeným v rámci domovní prohlídky u obžalovaného B.P., na nichž se jmenovaný nachází v pozici, kdy drží zbraň a uvedl, že jde o fotografii pořízenou na jeho narozeninách, které se odehrávaly v roce 2005 a zbraň, kterou B.P. drží je jeho, tedy B.. Jde o zbraň ráže 7,65 mm a pokud ví, tak takovou pistoli této ráže B. měl. Většinou totiž, kdo vlastnil nějaký klub, tak měl i zbraň, a to na vlastní osobní ochranu. B.P. měl více zbraní, pistoli vozil i v autě. V hlavním líčení svědek v tomto ohledu výpověď zcela změnil s tím, že byl na oslavě opilý, vůbec neví, čím byla zbraň, která je na fotografii v držení B.P. a je možné, že to byla plynovka, kterou měli na baru.

Svědék M.Č. (č.l. 178-183) uvedl, že jméno obžalovaného M. N. mu něco říká v souvislosti s přepadením jeho dědečka v roce 1996, kterého se tento měl dopustit. Se svým strýcem I.P. se nikdy o osobách K. nebo N. nebavili, s údajným napadením N. nemá nic společného, nikdy u něj nebyl.

Svědčyně V.P.K. (č.l. 172-174) potvrdila, že její syn V.K. pobýval v Česku od roku 1996, zde se oženil a osobně se s ním viděla naposledy v roce 2000. Ví, že jeho žena se jmenovala K..

Svědék L.Ch. (č.l. 204-206) uvedl, že poškozeného znal a asi půl roku po jeho zmizení potkal ve Znojmě P. K., od něhož se dozvěděl, že mu měl poškozený odněkud z ciziny volat a on se tedy uklidnil, že je V. v pořádku, a že žije.

Svědčyně M.P. (č.l. 224-226) krom charakteristiky obžalovaného M. N. jako jeho matka uvedla, že v době, kdy se vrátil z výkonu trestu, pociťoval obavy a říkal, že ho někdo ohrožuje. O trestné činnosti jí není ničeho známo.

Svědék I. K. (č.l. 230-233) uvedl, že poškozeného znal a v době, kdy tohoto již nevidal, potkal P. K. a od něj se dozvěděl, že poškozený odcestoval na Ukrajinu.

Svědék L.Š. (č.l. 242-244) uvedl, že se mu v minulosti P.K. jako policistovi svěřil s informacemi z kriminálního prostředí Znojemska v oblasti distribuce a výroby drog. On tyto informace týkající se více osob a mimo jiné i M. N. poté předal k realizaci dál. Informace se tedy netýkaly pouze osoby M. N., nýbrž více osob, přičemž v takto označené síti vystupoval i obžalovaný M.N..

Svědci P. N. (č.l. 201-203), **V.G.** (č.l. 216-218), **R.K.** č.l. 234-237), **T.V.** (č.l. 238-241) a **N.V.L.** (č.l. 184-186) neuvedli k věci ničeho podstatného.

Znalci v oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství stvrdili v řízení před soudem závěry písemně vypracovaného znaleckého posudku na č.l. 462-485 a 491-500 a shrnuli, že při pitvě nalezeného těla byly zjištěny pokročilé kadaverózní změny ve formě hniloby a saponifikace – dva otvory vstřelu v týlní krajině a v zadní části temenní krajiny – otvor výstřelu v horní části čelní krajiny se zaklíněnou střelbou v klenbě lebni a dále úrazové změny vnitřně, a to pokročilé kadaverózní změny ve formě hniloby a saponifikace – střela zajištěná ve zbytcích

mozkové tkáně levé hemisféry. Za bezprostřední příčinu smrti označili znalci dvojnásobné střelné poranění mozku. Jedná se o vážné poranění důležitého orgánu, které lze označit za absolutně smrtelné, přičemž smrt nastala v přímé příčinné souvislosti s uvedeným střelným poraněním. Při popisu obou střelných kanálů znalci dospěli k jednoznačnému závěru, že první střela vnikla do hlavy v oblasti týlní krajiny ve střední čáře a druhá střela v oblasti temenní krajiny ve střední čáře. Antropologickou analýzou bylo zjištěno, že se jedná o osobu mužského pohlaví věkové kategorie 30-35 let. Co se týče doby smrti, nelze se k tomuto ze soudně lékařského hlediska jednoznačně a přesně vyjádřit. Tělo bylo dle kadaverózních změn v zemi uloženo řádově roky a od doby uložení mohla uběhnout přibližně čtvrtina až třetina tlecí doby, která činí 10 let. Tento údaj není v rozporu s údajem policie, že k trestné činnosti mohlo dojít na podzim roku 2004. Porovnáním nálezů na lebce – posouzením chrupu se záznamy v kartě vedené u praktické zubní lékařky k osobě V.K. byla zjištěna shoda.

Z výpovědí znalců v oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a psychologie se podává k osobám všech tří obžalovaných úplná shoda závěrů s písemně vypracovanými posudky na č.l. 584-611, 616-649 a 652-684.

Závěry psychiatrické jsou k osobám všech tří obžalovaných shodné v tom smyslu, že tito netrpí duševní poruchou a ve sledovaném období mohli rozpoznat nebezpečnost svého jednání a své jednání mohli ovládat. Ani u jednoho z obžalovaných nejsou dány důvody pro uložení žádného druhu ochranného léčení. Podstata závěrů znalců z odvětví psychologie bude shrnuta následně.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví molekulární genetiky a DNA diagnostiky (č.l. 504-507 a 515-526) se podává, výsledek analýzy DNA ze zajištěného vzorku tkáně zemřelé osoby s tím, že ze zjištěného genotypu lze konstatovat, že se jedná o tělo muže. Porovnáním tohoto vzorku s profilem DNA osoby – V.P.K. bylo zjištěno, že pravděpodobnost mateřství činí 99,992 %.

Z provedených **listinných důkazů** je třeba zmínit zejména na č.l.

- 93-94 – protokol o odběru bukální sliznice V.P.K.
- 215-215c – výsledky rekognice, v rámci které se svědek V.V. vyjadřoval k předloženým bundám a playstationu tak, že playstation nepoznává a bundami si není jist, přičemž takto se vyjadřoval k věcem, které si měl několik dnů po zmizení poškozeného v bytě vyzvednout P.K.
- 263-264 – protokol o provedení domovní prohlídky v XXXXX, z něhož se podává mimo jiné nález blíže neurčených kosterních ostatků v pravém zadním rohu zahrady v hloubce 105 cm, to vše v souladu s fotodokumentací na č.l. 419-455
- 310-311 – protokol o provedení prohlídky jiných prostor – auta obžalovaného B.P. modré barvy značky Opel Omega s nálezem pistole DUO ráže 6,35, výrobní číslo 54621 v souladu s fotodokumentací na č.l. 312-313
- 371 – protokol o provedení domovní prohlídky v místě bydliště obžalovaného B.P. s konstatováním nálezů, mimo jiné barevných fotografií zachycujících obžalovaného P. se střelnou zbraní, nález dvou kusů nábojů a jedna černá kožená bunda s nápisem Diesel, vše v souladu s fotodokumentací na č.l. 372-386
- 400 – protokol o vydání věci, z něhož se podává vydání mimo jiné 4 kusů fotografií zachycujících skupinku osob a střelnou zbraň
- 406-416 – protokol o ohledání místa činu popisující detailně místo nálezů mrtvol v souladu s výše uvedenou fotodokumentací
- 531-532 – odborné vyjádření, z něhož se podává charakteristika střelné zbraně nalezené ve vozidle obžalovaného B.P., a to jako samonabíjecí pistole zn. DUO – F.Dušek Opočno, ráže 6,35 mm Browning, výrobní číslo 54621

- 537-538 – odborné vyjádření, z něhož se podává popis dvou kusů kompletních ostrých nábojů ráže 6,35 mm Browning nalezených při domovní prohlídce v bytě obžalovaného B.P.
- 543 – odborné vyjádření, z něhož se podává popis zbraně nacházející se na přiložených třech kusech fotografií na č.l. 542 tak, že tato vnějším tvarem připomíná samonabíjecí pistoli, přičemž se může jednat o samonabíjecí pistoli tuzemské výroby značky ČZ vzor 50/70, ráže 7,65 mm Browning
- 571-573 – znalecký posudek z oboru kriminalistika odvětví balistika, z něhož se podává charakteristika nábojnice a dvou střel nalezených na místě činu tak, že stopy na střele 1 i 2 neumožňují jednoznačně určit, ve které konkrétní nábojnici byla střela laborována a v případě nábojnice tato mohla s některou z předložených střel tvořit celek – náboj. Předmětné dvě střely nesou druhově shodné stopy drážkovaného vývrtu hlavně s parametry, které se vyskytují u mnoha typů zbraní příslušné ráže včetně samonabíjecí pistole ČZ vzor 50/70
- 705-711c – protokol o rekognici včetně fotodokumentace, z něhož se podává, že ze čtyř figurantů včetně M.Č. obžalovaný M.N. neurčil osobu, která jej měla nedlouho po jeho propuštění z výkonu trestu v jeho domě napadnout
- 764-767 – mezinárodní zatýkácí rozkaz na I. P..

Na č.l. 542 se nachází 4 kusy fotografií označujících mimo jiné obžalovaného B.P. držícího zbraň, které byly provedeny jako věcné důkazy.

Při hodnocení výše uvedených důkazů provedených u hlavního líčení a při jejich zvážení jednotlivě i v jejich souhrnu vzal soud v úvahu i obhajobu obžalovaných a dospěl k následujícím závěrům.

Za použití služebního psa specializovaného na vyhledávání lidských ostatků došlo dne 13.3.2007 k označení místa v pravém zadním rohu zahrady rodinného domu v XXXXX, XXXXX (č.l. 295) a na tomtéž místě téhož dne, jak vyplývá z protokolu o provedení domovní prohlídky (č.l. 263-264) a pořízené fotodokumentace (č.l. 419-455) byly v hloubce 105 cm po vykopání označeného místa nalezeny lidské kosterní pozůstatky. Na jiném místě spisového materiálu v rámci protokolu o ohledání místa činu (č.l. 412) je poloha nalezených zůstatků lokalizována v hloubce 120 cm pod povrchem země, což lze vysvětlit nepravidelností povrchu provedeného výkopu před uložením těla. Znaleckým zkoumáním nalezeného těla byly mimo jiné nalezeny v lebce poškozeného dva kusy střel tak, že první ze střel byla nalezena zaklíněná v klenbě lební v horní části čelní krajiny a druhá volně ve zbytcích mozkové tkáně v oblasti čelní krajiny. Porovnáním chrupu poškozeného se záznamy v kartě vedené u praktické zubní lékařky na jméno V.K. byla konstatována shoda. Ze znaleckého posudku porovnávacího vzorek tkáně z nalezeného těla se zajištěným profilem DNA osoby – V.P.K. byla zjištěna pravděpodobnost mateřství 99,992 % a z téhož posudku vyplývá porovnáním zjištěného genotypu tkáně poškozeného, že poškozeným byla osoba mužského pohlaví. Z výpovědi obžalovaných a z výpovědi zejména svědků K.K., V.V. a M.S. vyplývá pohřešování osoby V.K. v období listopad 2004. Porovnáním výše provedených důkazů soud jednoznačně dovozuje, že pozůstatky lidského těla nalezeného dne 13.3.2007 na zahradě domu v obci XXXXX, okres XXXXX, jsou pozůstatky právě V.K., nar. XXXXX, který trávil poslední léta svého života ve XXXXX.

Obžalovaný M.N. se k usmrcení poškozeného V.K. ve své výpovědi doznal a z popisu posledních okamžiků života poškozeného obžalovaným vyplývá řada shodných údajů v porovnání se znaleckými závěry či zajištěnými stopami, přičemž je nutno zdůraznit, že ohledání místa činu se obžalovaný neúčastnil. Přesto jeho údaj o místě, kam pohřbil poškozeného („do rohu k dílně“) plně koresponduje s místem nálezů těla poškozeného tak, jak

bylo toto označeno služebním psem a rovněž tak hloubka hrobu, který pro účely ukrytí těla obžalovaný vykopal tak, jak tuto ve své výpovědi uvedl, koresponduje víceméně s údaji uvedenými v protokolu o ohledání místa činu, když obžalovaný uvedl hloubku hrobu asi 1,5 metru, přičemž z údajů policie vyplývá hloubka 105-120 cm. Další shodou je způsob usmrcení poškozeného, tedy střelnou zbraní, když i v tomto ohledu výpověď obžalovaného koresponduje se znaleckým zkoumáním včetně ráže a druhu zbraně (pistole ráže 7,65 mm). Rovněž počet výstřelů, které zasáhly tělo poškozeného tak, jak byl zjištěn znalci, odpovídá údajům obžalovaného (tedy dva). Dále z výpovědi obžalovaného M. N. vyplývá, že poté, kdy poškozený zasažen výstřely upadl na zem, evidoval na jeho hlavě krevní stopy a s tímto údajem, tedy zásahem hlavy poškozeného opět korespondují závěry soudních lékařů. Z výše popsanych shod, jakož i z podrobného věrohodně působícího popisu posledních okamžiků života tak, jak tento uvedl obžalovaný M.N., má soud za prokázané, že jeho doznání ve smyslu usmrcení poškozeného neodporuje objektivně zjištěným důkazům a naopak je s těmito v souladu. Jediný zásadní nesoulad mezi výpovědí obžalovaného a znaleckými závěry soudních lékařů lze konstatovat ohledně popisu samotné střelby, konkrétně postavení obou těl v tomto momentě, tedy těla poškozeného a obžalovaného M. N.. Obžalovaný uvedl, že chtěl v daný moment vyřešit situaci dotazem na poškozeného, přičemž odpovědí na dotaz sledoval vyřešení otázky, zda mu skutečně poškozený na základě informací spoluobžalovaného P.K. usiluje o život a z toho důvodu měl již v době položení dotazu přichystanou za pasem nataženou střelnou zbraň – pistoli a tuto použil v momentě, kdy se poškozený po jeho dotazu otáčel a držel v ruce nůž, kterým ho chtěl evidentně napadnout. Za takového popisu situace by bylo možno očekávat, že přinejmenším jedna ze střel vnikla do těla poškozeného z boku či zepředu, avšak to je v přímém rozporu se závěry znaleckého zkoumání, z něhož jsou patrné střelné kanály s otvory vstřelů nacházejícími se jednak v týlní krajině a jednak v temenní krajině, obě ve střední čáře. Obě střely tedy zasáhly hlavu poškozeného jednoznačně zezadu, přičemž dovozovat přesné postavení obou aktérů není s jistotou možné. Ať už tedy obžalovaný použil vůči poškozenému střelnou zbraň v době, kdy oba stáli, či ať už donutil před samotnou střelbou obžalovaný poškozeného pokleknout, lehnout či zaujmout jinou pozici, vždy byl vůči poškozenému obžalovaný v pozici zezadu a jeho obhajoba v tomto směru, tedy že čelil napadení nožem ze strany poškozeného, jenž mu usiloval o život je vyvrácená. Pokud tedy obžalovaný poškozeného dvakrát střelil pistolí ráže 7,65 mm zezadu do hlavy, nutně musel předpokládat účinky takového jednání, neboť působí-li z bezprostřední blízkosti zbraní jednoznačně způsobilou usmrtit na jednu z nejcitlivějších částí těla člověka, tedy na hlavu v oblasti mozku, nutně musel obžalovaný předpokládat smrt poškozeného a ostatně jak ze zbytku jeho výpovědi vyplývá, konal tak v úmyslu přímém. Z výpovědi obžalovaného M. N. vyplývá, že po svém propuštění z výkonu trestu v roce 2004 byl skutečně napaden blíže nezjištěnou osobou, kterou si důvodně spojoval s příbuzným V.Č., tedy poškozeného v kauze jeho předchozí trestné činnosti a obavy obžalovaného z ohrožení přinejmenším jeho zdraví v důsledku „vyřizování účtů“, tedy neodporují formální logice. Jeho obavy v tomto směru jsou dokonce prokázány výpovědí spoluobžalovaného P.K., který potvrdil výpověď obžalovaného N. v tom smyslu, že od něj převzal jistou finanční částku (a je bezpředmětné, zda se jednalo o 20.000,- Kč či 30.000,- Kč v tomto smyslu rozdílných výpovědí obžalovaných) a za to se zavázal promluvit s M. Č., od nějž obžalovaný N. útok očekával, rozmluvit mu takové jednání, jinými slovy obžalovaného N. ochránit. Za této situace potom nepostrádá logiku ani další tvrzení obžalovaného N., že v rámci svého závazku ho ochránit, měl P.K. postupně zjistit informace toho druhu, že je mu usilováno o život dalším z příbuzných V. Č., jistým I.P., který měl údajně najmout na jeho likvidaci právě poškozeného, tedy V.K., a to za částku 500.000,- Kč, přičemž prý měl poškozený již zálohu zinkasovat. Za takto podané situace lze tedy přistoupit i na tvrzení obžalovaného N., že byl opakovaně P.K. obeznámen s touto situací se závěrem, že buď zlikviduje on poškozeného a nebo poškozený splní zadaný úkol a zabije jeho. Za takto podané důkazní situace, měl-li by soud z této vycházet, pak ani jiný, nežli úmysl přímý v jednání obžalovaného, ke kterému následně došlo vůči poškozenému, vysledovat nelze a tomu

nasvědčuje i popis několika okamžiků předcházejících samotné střelbě, v němž obžalovaný M.N. vylíčil, že v době, kdy kladl poškozenému dotazy výše zmíněného druhu, měl již přichystanou nabitou a nataženou zbraň. Pokud se však týká motivů jednání obžalovaného M. N., je soud odkázán výhradně na takové tvrzení, které nelze žádným jiným věrohodným důkazem podepřít, a přestože se zdá být obžalovaným N. uváděný motiv věrohodný, nelze tento označit za absolutně jistý. Ať už však motivem pro střelbu do těla poškozeného bylo na straně obžalovaného N. cokoliv, nemění tato okolnost nic na shledaném úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) trestního zákona, v němž se dopustil posuzovaného jednání, a to s ohledem na výše shrnuté aspekty, charakter použité zbraně, místa na těle poškozeného kam útok obžalovaného směřoval, opakování útoku v podobě druhého výstřelu a skutečnost, že se tak stalo prokazatelně zezadu.

Z výpovědi obžalovaného M. N. kromě doznání vůči sobě samému vyplývá současně zásadní důkaz o vině spoluobžalovaného P.K.. Obžalovaný N. popsal jakým způsobem se k němu zbraň, prostřednictvím které došlo k spáchání trestného činu dostala, tedy že mu byla předána právě P.K. a popsal dále příčiny proč se tak stalo, tedy že měl tímto způsobem sám sebe ochránit před poškozeným jako osobou údajně najatou na jeho likvidaci. Podstatná na tomto důkazu viny obžalovaného P.K. je skutečnost, že takovým tvrzením, které jednoznačně popisuje návod P.K. ke spáchání trestného činu vraždy, sám obžalovaný M.N. ničeho nezískává a nejde tedy o případ svalování viny za účelem vyvinění sebe sama. Je nutno si totiž uvědomit, že ve vztahu k usvědčení obžalovaného M. N. trestným činem vraždy, hraje jeho vlastní výpověď tu nejzásadnější roli a lze si jen obtížně představit, že pro případ popření trestného činu vraždy by obžalovaný M.N. byl tímto uznán vinným. Z tohoto pohledu tedy nabývá obsah výpovědi obžalovaného M. N. vysoké věrohodnosti a tudíž je třeba se vážně zabývat i tím, v jakých souvislostech k žalovanému trestnému činu zmiňuje spoluobžalované, a to zvláště za situace, kdy sám z takového popisu ničeho netěží. Jediná výše zmíněná nevěrohodná pasáž výpovědi obžalovaného N. se přitom týká jeho samotného a je z logiky věci zcela pochopitelná, neboť popisem situace, v níž vystupuje obžalovaný N. jako ten, kdo se brání útoku a za této situace zabije, se obžalovaný nestaví do pozice úkladného vraha, nýbrž mnohem příznivější. Popisem podílu P.K. na spáchání trestného činu však obžalovaný N. žádné zvýhodnění nezískává, sebe tímto nevyvíňuje, ani podíl své viny neponižuje, přičemž takový popis plně zapadá do jiných provedených důkazů (mimo jiné i výpověď svědkyně M. P.), z nichž lze utvořit obraz osoby obávající se o vlastní zdraví či život, která za účelem ochrany neváhá investovat několik desítek tisíc korun a nedojde-li přesto k odstranění ohrožení, bere osud do vlastních rukou za pomoci zbraně předané P.K. společně s vyhodnocením situace, že takový krok, tedy usmrcení poškozeného je jediným možným způsobem jeho ochrany. Do takto vymezeného účastenství P.K. na spáchaném trestném činu vraždy plně zapadá i jeho následné jednání prokazované několika dalšími svědky, které lze charakterizovat jako šíření uklidňujících zpráv o tom, že poškozený je živ a zdrav, nicméně, že se rozhodl ke změně místa pobytu. Tak to vyplývá z výpovědi V.V., že pouhých několik dnů po postrádání poškozeného, který s ním sdílel společný byt přišel P.K. s informací, že poškozený odjel s nějakými cizinci do Pakistánu, dále z výpovědi svědka M.S. vyplývá, že slyšel od P.K. po nějaké době od zmizení poškozeného, že tento odjel do Francie, v podobném duchu vypovídá i svědek Ivo K., L.Ch. a spoluobžalovaný B.P. a sám obžalovaný P.K. ve své výpovědi uvedl, že od blíže nezjištěné osoby jménem V. měl slyšet, že poškozený je v Německu, údajně v blázinci, dále od jistého A.S. měl slyšet, že si poškozený chtěl vyřídít své věci, odjet a později se vrátit do Znojma, poškozený sám mu měl jindy zase tvrdit, že se chystá pryč „na svatou cestu“, někdo jiný mu zase říkal, že je poškozený ve Francii či za prací ve Švýcarsku a konečně že K.K. mu měla již v době, kdy poškozený zmizel říkat, že se tento vzdálil do zahraničí. Posledně uváděné tvrzení svědkyně K. nepotvrdila, naopak uvedla, že od svého bratra V.V. slyšela, že P.K. měl odjet snad do Anglie. Z takto seřazených důkazů vyplývá, že obžalovaný P.K. v době, kdy již poškozený byl pohřešován, šířil zprávy o jeho údajném pobytu či dokonce o tom, že s ním

telefonicky hovořil (viz výpověď svědka V. a svědka Ch.), přičemž ani jeden ze zdrojů, z nichž údajně takové informace čerpal se nepodařilo prokázat jako věrohodný a zůstává tak faktem, že obžalovaný P.K. tak byl v době již prokazatelného pohřešování poškozeného jediným, kdo nepodloženými informacemi chlácholil dotazující se a vědomě se tak snažil ve svém okolí vzbuzovat pocit legitimacy absence poškozeného. Obžalovaný P.K. ani nikdo jiný přitom v předmětném období podobné informace o údajném pobytu poškozeného, které by byly věrohodné mít nemohl, neboť v tomto období již poškozený byl po smrti. Odpověď na otázku, proč tak obžalovaný P.K. činil pak zcela zapadá do tvrzení obžalovaného N., že druhý den po vraždě poškozeného tuto skutečnost K. sdělil, vrátil mu jím zapůjčenou zbraň a z tohoto pohledu je takový postup obžalovaného K. jediné vysvětlitelné vědomím smrti poškozeného a tudíž snahou o jakési vysvětlení jeho nepřítomnosti.

Konečně lze mezi důkazy, které potvrzují věrohodnost výpovědi obžalovaného N. vůči spoluobžalovanému K. zařadit i tvrzení svědka V.V., který uvedl, že pouhých několik dnů poté, co byl poškozený pohřešován, se do jeho bytu (který svědek V. sdílel společně s poškozeným) dostavil právě P.K., který požadoval některé věci poškozeného (playstation a koženou bundu) s vysvětlením, že je má předat poškozenému, který se chystá odjet pryč. Současně se P.K. dotazoval, zda nejsou v bytě ještě nějaké peníze poškozeného a po ujištění, že ne, vydané věci vzal a odnesl. Nelze si přitom představit, že by P.K. takto jednal pokud by si nebyl jistý tím, že vysvětlování takového počínání poškozenému již bude ušetřen, neboť si byl vědom, že v předmětném období je tento po smrti. Pokud obžalovaný K. poukazuje na usvědčující výpověď obžalovaného N. v tom smyslu, že se mu chce spoluobžalovaný mstít za to, že jej v minulosti oznámil policii v souvislosti s výrobou a distribucí drog, pak nutno konstatovat, že přestože takový krok obžalovaného K. z výpovědi svědka L.Š. skutečně vyplývá, lze takové případné jednání obžalovaného N. brát v potaz pouze v rovině teoretické, neboť jak z výpovědi svědka Š. vyplývá, oznámení P.K. na policii směřovalo vůči většímu počtu osob a M.N. byl v rámci takového společenství pouhou součástí a nemohlo jít tedy o osobní útok a zejména pak je podstatné tvrzení obžalovaného N., že o tom, že jej oznámil na policii spoluobžalovaný K. se dozvěděl až mnohem později, a to již v době po jeho první výpovědi ve věci a neměl tedy důvod ve smyslu tvrzení K., se tomuto mstít. Má-li tedy soud určit, která z verzí obou obžalovaných je věrohodnější, pak nepochybně verze obžalovaného M. N., který ač se k záležitosti vyjadřoval v přípravném řízení i před soudem opakovaně, vždy se tak dělo bezrozporně a s věrohodným popisem detailů, na rozdíl od obžalovaného P.K., jehož výpověď trpí sníženou věrohodností, kterou lze doložit následně. V přípravném řízení obžalovaný K. uvedl, že v minulosti slyšel od N., že „smázl K.“, a že má za to dostat od B.P. 300.000,- Kč. V rozporu s realitou, že poškozený byl od jisté doby skutečně postrádán P.K. dle vlastního tvrzení takovému vyjádření N. nevěnoval pozornost, a to přesto, že mu měl N. současně tvrdit, že na odstranění K. dostal od B.P. „železo“, tedy pistoli. V hlavním líčení přitom obžalovaný K. takové tvrzení nezopakoval, nýbrž zobecnil, že N. říkal, že měl peníze dostat od „Jugošů“ a ani v konfrontaci se svou původní výpovědí z přípravného řízení nebyl rozpor odstraněn. Dále pak P.K. v přípravném řízení popsal mezi osobami P. a poškozený jasné spory, které označil za dlouhodobé a vážné, spočívající v tom, že poškozený měl P. vstupovat na území jeho podnikání, a to vybíráním výpalného v nočních podnicích a přinejmenším v jednom případě, jemuž byl přítomen, tento rozpor P. s poškozeným řešil jeho zbitím. V hlavním líčení označil takové spory za nezávažné a nevěděl vlastně ani v čem spočívaly. Za takovéto situace, kdy obžalovaný K. nemá pro svá evidentně rozporná tvrzení podaná v průběhu času věrohodné vysvětlení, rozpory přehlíží a ani je ve své výpovědi nespaturuje, jak se vyjádřil, pak pochopitelně takové vnímání důkazů má nutně vliv na snížení věrohodnosti jeho výpovědi a v tomto kontextu pak jím zpochybňovaná výpověď obžalovaného N. vůči jeho osobě na věrohodnosti netratí.

Ze všech výše uvedených důvodů má soud za prokázané, že v souladu s výpovědí obžalovaného N. skutečně tomuto spoluobžalovaný P.K. předal pistoli ráže 7,65 mm včetně

rážově příslušného střeliva a tomuto současně sdělil, že má usmrtit V.K., jak se nakonec i stalo. Časové umístění takového konání soud upřesnil z výpovědi svědka V., od kdy poškozeného postrádal, a to ve spojení s výpovědí obžalovaného N., kdy pistoli přijal a kdy ji použil. Pro upřesnění významu slov, která dle tvrzení obžalovaného N. mu společně s předáním zbraně P.K. sdělil, je důležitá i další část výpovědi obžalovaného N., z níž se podává, že nejen předání pistole a požadavek usmrcení V.K., nýbrž i naplánované vylákání poškozeného do XXXXX do domu obžalovaného N. bylo nápadem P.K., který v konečném důsledku obžalovaný N. provedl. Na rozdíl od obžaloby soud nedovodil s určitostí původ pistole, když obžalovaný P.K. její předání a tudíž i existenci zcela popírá a obžalovaný M.N. pouze okrajově zmiňuje, že když mu pistoli P.K. předal, řekl, že je od P.. S ohledem na kusost takového tvrzení, z něhož pak ani dílem nevyplývá účel, pro jaký by měla být zbraň P. K. předávána, pak původ zbraně soud do skutkové věty nepromítl, neboť tento nemá za prokázaný. K takovému závěru lze dojít i na základě výše provedeného rozboru obsahu výpovědi P.K., který v přípravném řízení uvedl a do jisté míry v hlavním líčení zpochybnil to, že měl od N. slyšet, že dostal na likvidaci poškozeného pistoli od B.P., a nebylo-li s odkazem na výše uvedené takové tvrzení považováno za věrohodné, lze se těžko opřít o jinou zmínku P.K. o původu pistole vyřčenou před M. N. jako o prokázanou.

Účastenství (§ 10 trestního zákona) je vybudováno na zásadě akcesority spočívající v závislosti trestní odpovědnosti účastníka na trestní odpovědnosti hlavního pachatele. Organizátorství, návod a pomoc jsou trestné pouze tehdy, jestliže se hlavní pachatel o trestný čin alespoň pokusil. Obžalovaný M.N. se nejen pokusil, nýbrž dokonil trestný čin spočívající v úmyslném usmrcení V.K. a zásadní podmínka k účastenství ve formě návodu dle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona u obžalovaného P.K. je tedy dána. Účastenství dále předpokládá úmysl směřující k účasti ve formě organizátorství, návodu nebo pomoci na konkrétním úmyslném trestném činu, přičemž může jít i o úmysl nepřímý, který lze v případě návodu charakterizovat tak, že návodce si je vědom možnosti, že vyvolá svým jednáním rozhodnutí hlavního pachatele spáchat trestný čin a pro případ, že se tak stane, je s tím srozuměn. Přinejmenším takový úmysl pak soud u obžalovaného P.K. dovozuje. Formu návodu v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona zákon nikterak nespécifikuje a z prokázaného popisu jednání P.K. vůči M.N. soud dovozuje formu přemlouvání, když z výpovědi obžalovaného N. vyplývá, že se jednalo o opakovanou snahu P.K., aniž by šlo přitom o rozkaz. Návod v daném případě směřoval k individuálně určené osobě poškozeného a k individuálně určenému trestnému činu vraždy. S tímto v souladu je předání střelné zbraně způsobilé přivodit smrt i popis, k čemu má být užita a za jakých okolností. Prokázané jednání obžalovaného P.K. lze jednoznačně za návod označit, neboť, jak z výpovědi obžalovaného N. vyplývá, teprve na základě takového působení bylo v obžalovaném M.N. vzbuzeno rozhodnutí spáchat trestný čin vraždy a nejedná se tak ani o psychickou pomoc ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, avšak ani o nepřímé pachatelství, které by předpokládalo nezaviněné jednání obžalovaného N..

Věrohodnost dovozeného vztahu hlavního pachatele (obžalovaného M. N.) a účastníka – návodce (obžalovaný P.K.) pak soud dovozuje i z obsahu znaleckých posudků z oboru zdravotnictví odvětví psychologie zpracovaných na jednotlivé osoby obžalovaných, přičemž ze závěrů ve vztahu k osobě obžalovaného K. na č.l. 648 mimo jiné vyplývá, že obžalovaný P. K. dokáže vystupovat podle potřeby, své dlouhodobější zájmy prosazuje ovlivňováním, manipulací a diplomacií, dokáže jít za svým cílem tvrdě až cynicky s necitlivostí vůči okolí a dokáže situace řešit manipulací pro svůj prospěch. Obžalovaný M.N. je pak na č.l. 610 mimo jiné charakterizován jako osoba, která se dokáže podřídit, není dominantní, je ochotný spolupracovat i dělat kompromisy a je také nejvíce ovlivnitelný lidmi, kterým důvěřuje. V této souvislosti je třeba dodat, že právě za vztah důvěry označil M.N. svůj vztah s P.K., neboť se znali od dětství.

Podle § 219 odst. 1 trestního zákona se dopustí trestného činu vraždy ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Objektem trestného činu je v daném případě ochrana lidského života, subjektem je pak v daném případě obžalovaný M.N. sám, jakožto osoba splňující podmínku 15. roku věku v době spáchání trestného činu ve smyslu ustanovení § 11 trestního zákona, a rovněž tak podmínku přičetnosti vyjádřenou v § 12 trestního zákona, když k takovému závěru lze jednoznačně dojít na základě závěrů znaleckého zkoumání v oblasti psychiatrie. Znalkyně se v plné míře vypořádala se zachováním obou předpokladových schopností obžalovaného. Subjektivní stránky spáchaného trestného činu je popsána výše včetně zavinění a hodnocení nebezpečnosti činu pro společnost jako materiálního znaku trestného činu bude věnován prostor v závěru odůvodnění. Objektivní stránka uvedeného trestného činu pak zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného M. N. vyjádřené výrokem tohoto rozsudku pod bodem I. bylo plně ozřejmáno, následek jeho jednání v podobě úmyslného usmrcení poškozeného je rovněž zřejmý a příčinný vztah mezi jednáním a následkem byl rovněž bezrozporně prokázán.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona je účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu ten, kdo úmyslně navede jiného ke spáchání trestného činu. Ohledně závěrů k subjektu, subjektivní stránce, objektu a objektivní stránce trestného činu dle § 219 odst. 1 trestního zákona lze pak u obžalovaného P.K. plně odkázat na závěry učiněné v tomto směru ohledně obžalovaného M. N..

Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 1) tak obžalovaný M.N. naplnil po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1 trestního zákona a obžalovaný P.K. pak veškeré zákonné znaky vymezené pro návod k takovému trestnému činu dle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1 trestního zákona. Odůvodnění, že obžalovaný M.N. páchal trestnou činností jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 trestního zákona následuje níže.

Pokud se týká skutku popsaného pod bodem III. obžaloby, dospěl soud k jasnému závěru o vině obžalovaného B.P., neboť kromě doznání obžalovaného, že skutečně přinejmenším po dobu dvou dnů předmětnou pistolí ráže 6,35 mm držel bez patřičného povolení, jakož i jeho doznání k současnému držení na jiném místě uložených dvou ostrých nábojů do této pistole, je tato skutečnost prokazována protokolem o prohlídce vozidla obžalovaného P. (č.l. 310-311), z něhož se podává nálezkou takové zbraně v přihrádce před spolujezdcem vozidla Opel Omega náležejícího obžalovanému, to vše v souladu s fotodokumentací na č.l. 312-316. Z odborného vyjádření na č.l. 531-532 se přitom podává, že tato zbraň, tedy samonabíjecí pistole tuzemské výroby značky DUO – F.Dušek, Opočno, ráže 6,35 mm Browning má dle zákona o střelných zbraních a střelivu charakter zbraně kategorie B ve smyslu ustanovení § 5 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. Předmětné dva kusy kompletních ostrých nábojů zahraniční výroby ráže 6,35 mm Browning nalezené při domovní prohlídce obžalovaného P. jsou dostatečně charakterizovány odborným vyjádřením na č.l. 537-538 jako náboje v dobrém technickém stavu schopné použití. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu lze zbraň kategorie B nabývat do vlastnictví a držet nebo nosit jen na základě povolení, není-li stanoveno jinak a dle § 12 odst. 2 téhož zákona pak střelivo do zbraně kategorie B může nabývat do vlastnictví, držet a nosit pouze držitel zbrojního průkazu nebo zbrojní licence v rozsahu oprávnění stanovených pro jednotlivé skupiny. Ze služebního záznamu na č.l. 775 se podává, že obžalovaný B.P. nebyl a v současnosti není držitelem zbraně, zbrojního průkazu či jiného povolení k držení zbraně a výpověď obžalovaného s takovým závěrem plně koresponduje.

Podle § 185 odst. 1 trestního zákona se dopustí trestného činu nedovoleného ozbrojování ten, kdo bez povolení vyrobí nebo opatří sobě nebo jinému střelnou zbraň a nebo ji přechovává. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 2) tak obžalovaný B.P. po subjektivní i objektivní stránce naplnil skutkovou podstatu uvedeného trestného činu, a to v úmyslu přímém dle § 4 písm. a) trestního zákona.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl k ustanovení § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 trestního zákona a vyhodnotil zejména stupeň nebezpečnosti trestné činnosti pro společnost ve smyslu § 3 odst. 4 trestního zákona, možnost nápravy obžalovaných a jejich poměry.

Obžalovaný M.N. nebyl v minulosti projednáván pro přestupek a zpráva o jeho chování v průběhu vazby je pochvalná. V minulosti byl třikrát soudně trestán, přičemž první odsouzení Okresním soudem Znojmo pod sp. zn. 3T 228/91 ze dne 14.8.1991 pro trestnou činnost dle § 238 odst. 1 a § 247 odst. 1 trestního zákona je osvědčeno a nelze k tomuto přihlížet. Dále byl obžalovaný uznán vinným Okresním soudem ve Znojmě dne 12.6.1996 pod sp. zn. 3T 212/96 pro trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona a trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), písm. b) trestního zákona a tomuto byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 13.7.2000 sp. zn. 3T 212/96 pak bylo rozhodnuto o tom, že trest v trvání 2 let z výše uvedeného rozsudku M.N. vykoná. Naposledy byl obžalovaný odsouzen Krajským soudem v Brně dne 20.3.1998, sp. zn. 43T 21/97 pro trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona a trestný čin porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1, odst. 3 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let. Po odpykání posledně uváděného trestu odnětí svobody (s výjimkou 29 dnů) byl obžalovaný M.N. dne 11.5.2004 podmíněně propuštěn z výkonu trestu a tomuto byla stanovena šestiletá zkušební doba. Z rozsudku Okresního soudu Znojmo sp. zn. 3T 212/96 tak zůstal nevykonaný celý trest odnětí svobody v trvání 2 let a z rozsudku Krajského soudu Brno sp. zn. 43T 21/97 trest odnětí svobody v trvání 29 dnů.

Podle § 41 odst. 1 trestního zákona se pachatel, který znovu spáchal zvlášť závažný úmyslný trestný čin, ač již byl pro takový nebo jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin potrestán, považuje se za zvlášť nebezpečného recidivistu, jestliže tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Zvlášť závažnými trestnými činy jsou přitom trestné činy uvedené v § 62 trestního zákona a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby, nejméně 8 let. Trestní sazba uvedená v § 219 odst. 1 trestního zákona činí 10-15 let, a proto je třeba tento trestný čin za zvlášť závažný trestný čin považovat, když navíc tento trestný čin je souběžně uveden v § 62 odst. 1 trestního zákona. Podstatné pro zhodnocení materiální podmínky zvlášť nebezpečné recidivy je to, že trestné činnosti uvedené ve výroku tohoto rozsudku se obžalovaný dopouštěl ve lhůtě podmíněného propuštění. Dále je pro zhodnocení této podmínky podstatná existence přitěžujících okolností dle § 34 písm. b) a písm. l) trestního zákona (jak bude rozvedeno dále). Obhajobou namítaný nižší význam a závažnost okolností trestné činnosti, již se obžalovaný dopustil tak, jak je popsána v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.3.1998 sp. zn. 43T 21/97, soud takto nevyhodnotil, neboť přestože se obžalovaný narozdíl od spolupachatelů na přímém fyzickém napadání poškozeného trestným činem loupeže přímo nepodílel, k této trestné činnosti přímo přispíval hlídáním a poté odvozem pachatelů, kteréžto jednání bylo soudem klasifikováno jako spolupachatelství. Od doby výkonu předchozího trestu (11.5.2004) pak do doby, kdy obžalovaný spáchal posuzovanou trestnou činnost tak uplynula doba pouhých 6 měsíců a vše dosud uvedené tak dle přesvědčení soudu podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti nyní posuzovaného trestného činu pro společnost. Souhrnem vzato tedy obžalovaný v minulosti spáchal zvlášť závažný úmyslný trestný čin, byl za tento čin potrestán (byť byl časem podmíněně propuštěn), k tomuto potrestání lze přihlížet, takový zvlášť závažný

úmyslný trestný čin spáchal poté opětovně a tato okolnost pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti pro společnost a soud uzavírá, že v případě obžalovaného M. N. došlo ke splnění formální i materiální podmínky umožňující jeho jednání posuzovat jako trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1 trestního zákona spáchaný zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst. 1 trestního zákona.

Prohlášení obžalovaného za zvlášť nebezpečného recidivistu podle § 41 odst. 1 trestního zákona má ten důsledek, že horní hranice trestní sazby odnětí svobody se zvyšuje o jednu třetinu, avšak vzhledem k tomu, že horní hranice trestní sazby nesmí ani po zvýšení převyšovat 15 let, tento postup se neuplatní. Horní polovina zvýšené sazby, v rámci které je třeba zvlášť nebezpečnému recidivistovi ukládat trest je za těchto podmínek vymezena v rozmezí 12,5 až 15 let. Uplatnění výše letmo zmíněných přitěžujících okolností dle § 34 písm. b), písm. l) trestního zákona je třeba rozvést tak, že s ohledem na prokázaný způsob střelby na poškozeného, tedy zezadu, je třeba uzavřít, že trestný čin byl spáchán zákeřně, neboť poškozený se nemohl proti útoku vůbec nebo účinně bránit. Předchozí odsouzení pro trestný čin je pak třeba dovozovat u obžalovaného s ohledem na výše zmíněné odsouzení Okresním soudem Znojmo sp. zn. 3T 212/96, které spadá do kategorie přitěžujících okolností, neboť na rozdíl od odsouzení Krajským soudem v Brně sp. zn. 43T 21/97 nebyl tento trest ani z části vykonán, a protože tedy obžalovaný nebyl za tento trestný čin slovy zákona „potrestán“, nebylo možno toto odsouzení chápat tak, jako v případě odsouzení Krajským soudem v Brně (43T 21/97) za podklad pro nahlížení na obžalovaného jako na zvlášť nebezpečného recidivistu.

Podle § 36 trestního zákona, jestliže soud odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal před tím, než byl trest uložený dřívějším rozsudkem vykonán a ukládá mu trest stejného druhu, nesmí tento trest spolu s dosud nevykonanou částí trestu uloženého dřívějším rozsudkem přesahovat nejvyšší výměru dovolenou tímto zákonem pro tento druh trestu. Tato zákonem uvažovaná situace v daném případě nastala a vzhledem k tomu, že obžalovaný M.N. má dosud vykonat z výše uvedených pravomocných rozhodnutí soudů trest odnětí svobody ve výměře 2 roky a 29 dnů, bylo tedy třeba výše vypočtenou horní hranici trestní sazby o tuto dobu snížit a ve skutečnosti bylo tedy možno ukládat obžalovanému trest pouze v rozmezí trestní sazby 12,5 roku až 12 roků a 336 dnů. Při ukládání trestu v takto značně zúženém rozpětí pak konečně soud považoval za nezbytné promítnout do výše trestu nezanedbatelnou okolnost tu, že obžalovaný M.N. svojí výpovědi usvědčil z trestné činnosti nejen sebe sama, nýbrž i spoluobžalovaného P. K. a nutno podotknout, že bez tohoto důkazu by orgány činné v trestním řízení měly důkazní situaci významně zkomplikovanou, ne-li neřešitelnou. Souhrnem všech výše zmíněných okolností tak dospěl soud k závěru, že adekvátním trestem odnětí svobody v případě obžalovaného M. N. je trest odnětí svobody v trvání 12 let a 9 měsíců. Ze zákona jde o trest nepodmíněný a podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona byly splněny podmínky pro nařízení výkonu trestu do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný P.K. byl v minulosti vícekrát přestupkově projednáván, přičemž ve dvou případech bylo přestupkové řízení ukončeno napomenutím /§ 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. a v jednom případě pokutou pro přestupek dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb./. Zpráva o jeho chování v průběhu vazby je pochvalná. V minulosti byl obžalovaný P.K. třikrát soudně trestán, přičemž první odsouzení Okresním soudem Znojmo sp. zn. 2T 631/97 pro trestnou činnost dle § 221 odst. 1 trestního zákona a § 202 odst. 1 trestního zákona bylo amnestováno s účinky neodsouzení. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě sp. zn. 2T 62/2005 ze dne 14.6.2005 bylo pak podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání obžalovaného P.K. pro obdobnou trestnou činnost se stanovením zkušební doby 18 měsíců, přičemž další posun v této věci ze spisu nevyplývá. Posledně byl obžalovaný uznán vinným spáchaním trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona trestním příkazem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9.8.2005 sp. zn. 2T 385/2005,

přičemž této trestné činnosti se obžalovaný dopustil v období od 15.3.2003 do 25.3.2003 a dne 10.4.2003, přičemž trestní příkaz, jímž mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky byl obžalovanému doručen dne 2.1.2006. Porovnáním období páchaní této trestné činnosti s datem spáchání projednávané trestné činnosti je nutno dospět k závěru, že jde o vztah souběhu a za veškerou uvedenou trestnou činnost bylo tedy třeba ukládat v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 trestního zákona trest souhrnný. Polehčující ani přitěžující okolnosti soud v případě obžalovaného P.K. neshledal. Podle § 10 odst. 2 trestního zákona se užije na trestní odpovědnost a trestnost účastníka ustanovení o trestní odpovědnosti a trestnosti pachatele. V souladu s uvedeným byl tedy obžalovaný P.K. ohrožen v rámci trestní sazby dle § 219 odst. 1 trestního zákona trestem odnětí svobody v trvání 10-15 let a vzhledem k výše uvedenému byl mu uložen s přihlédnutím k ustanovení § 35 odst. 2 trestního zákona za veškerou trestnou činnost trest souhrnný pod čtvrtinou zákonné trestní sazby. Současně došlo ke zrušení výroku o trestu z trestního příkazu Okresního soudu Znojmo ze dne 9.8.2005 sp. zn. 2T 385/2005, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Ze zákona jde o trest nepodmíněný a z důvodu naplnění podmínek ustanovení § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný B.P. byl v minulosti vícekrát přestupkově projednáván, přičemž v jednom případě byl tomuto za přestupek dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. uložen trest – pokuta 3.000,- Kč. Zpráva o jeho chování v průběhu vazby je pochvalná. V minulosti byl obžalovaný B.P. vícekrát soudně trestán Okresním soudem ve Znojmě v rozmezí let 1994-1998 (sp. zn. 10T 324/93, 3T 85/95, 2T 313/97, 3T 594/98), avšak ve všech případech jde o tresty zahlazené či osvědčené a k těmto tedy nelze přihlížet. Podle § 185 odst. 1 trestního zákona byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na 1 rok nebo peněžitým trestem nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty. Za současného použití ustanovení § 53 odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona byl tedy obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 50.000,- Kč, což je trest na spodní hranici zákonné výměry (2.000,- Kč až 5 mil. Kč). Při ukládání tohoto trestu vzal pro účely výměry soud v úvahu výdělkové možnosti obžalovaného, když z jeho výpovědi vyplývá, že měsíční příjem u něj činí přibližně 100.000,- Kč a z tohoto pohledu se výměra peněžitého trestu v daném případě jeví soudu adekvátní. Současně byl obžalovanému v souladu s ustanovením § 54 odst. 3 trestního zákona vyměřen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců, a to pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán. Současně shledal soud podmínky pro uložení trestu propadnutí věci dle § 55 odst. 1 písm. c), odst. 3 trestního zákona, neboť předmětnou samonabíjecí pistoli značky DUO obžalovaný získal trestným činem, když tuto si bez náležitého povolení opatřil a dále přechovával a současně trestu propadnutí věci podlehl i dva kusy zajištěných kompletních ostrých nábojů ráže 6,35 mm, které přestože v tomto množství skutkovou podstatu uvedeného trestného činu nenaplňují, uvedenému trestu přesto podléhají, neboť dle § 12 odst. 2 zákona o zbraních a střelivu č. 119/2002 Sb. může střelivo do zbraně kategorie B nabývat, držet a nosit pouze držitel zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, kterémužto ustanovení zákona obžalovaný nevyhověl a tedy držel dva kusy nábojů výše uvedené v rozporu s tímto právním předpisem a podmínky § 55 odst. 3 trestního zákona byly splněny.

Součástí podané obžaloby byl i bod II., jímž je obžalovanému B. P. kladeno za vinu spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 1 trestního zákona, jehož se měl dopustit tak, že

- v přesně nezjištěné době nejméně od podzimu roku 2004 do měsíce ledna 2005 ve Znojmě a jinde měl v držení samonabíjecí pistoli ráže 7,65 mm Browning přesně nezjištěné značky, pravděpodobně tuzemské výroby značky ČZ vzor 50/70, kterou předtím získal nezjištěným způsobem, a která má podle § 5 odst. a) zákona č. 119/2002

Sb. o střelných zbraních a střelivu charakter zbraně kategorie B přičemž není a nebyl držitelem zbrojního průkazu ani zbrojní licence

a dále byla témuž obžalovanému v bodě I. kladena za vinu účast na trestném činu vraždy formou návodu dle § 10 odst. 1 písm. b) k § 219 odst. 1 trestního zákona, již se měl dopustit tak, že

společně s M. N. a P.K.

- v přesně nezjištěné době na podzim roku 2004 ve Znojmě po předchozí vzájemné dohodě, obviněný P.K. s obviněným B.P. z přesně nezjištěného důvodu požadovali po obviněném M.N. usmrtit V.K., nar. XXXXX, za tímto účelem mu prostřednictvím obviněného P.K. předali samonabíjecí pistoli ráže 7,65 mm Browning přesně nezjištěné značky, pravděpodobně tuzemské výroby značky ČZ vzor 50/70, kterou vlastnil obviněný B.P., a touto zbraní následně obviněný M.N. na dvoře svého rodinného domu v XXXXX, XXXXX, kam V.K. vylákal, jmenovaného úmyslně zasáhl dvěma výstřely do hlavy, čímž mu způsobil jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v týlní krajině ve střední čáře, přičemž střela zůstala zaklíněna v klenbě lební v horní části čelní krajiny, a jednak střelné poranění s otvorem vstřelu v zadní části temenní krajiny ve střední čáře, přičemž střela zůstala v mozkové tkáni v oblasti čelní krajiny; v důsledku těchto zranění jmenovaný na místě zemřel.

Ve své výpovědi obžalovaný M.N. zmiňuje v souvislosti s vraždou V.K. jméno spoluobžalovaného B.P. pouze v jediné souvislosti, a to tehdy, když mu obžalovaný P.K. předával předmětnou pistoli a mimo jiné mu sdělil, že jde o pistoli pocházející od B.P.. Další případná tvrzení P.K. již M.N. nezmiňuje, a pro jaké účely měl tedy P.K. zbraň od B.P. obdržet M.N. ani v nejmenším neozřejmil. Jak sám uvedl, ani si dokonce nemyslí, že by B.P. o tom, co se poškozenému mělo stát v té době, věděl (aniž by však toto tvrzení něčím podepřel). Z výpovědi P.K. pak takový moment, tedy převzetí pistole od B.P. ani v nejmenším nevyplývá, naopak P.K. toto popírá. Popření obžalovaným K. v tomto smyslu by zásadní překážkou s ohledem na výše uvedený rozbor jeho věrohodnosti nebylo, avšak je třeba si uvědomit, že M.N., který je obecně věrohodný, jak výše zmíněno, šetřenou skutečnost nezmiňuje jako očité svědek, nýbrž tvrdí, že tuto informaci získal právě od P.K.. Ať už se tak stalo či nikoliv, bere soud za nezpochybněné, že pokud předal B.P. na podzim roku 2004 či dříve P. K. předmětnou pistoli, neexistuje jediný důkaz o účelu takového předání, který by bylo možno vyhodnotit jako přímou souvislost se smrtí V.K.. Obžalovaný P.K. nejenže takovou událost popírá, nýbrž zmiňuje jinou verzi (soudem výše vyvrácenou), že měl M.N. přímo před ním v minulosti prohlásit, že předmětnou zbraň (bez jeho jakékoliv součinnosti) obdržel od B.P.. Obžalovaný B.P. jakékoliv předání zbraně ve výše zmíněných souvislostech zcela odmítá. Za takto roztržštěné důkazní situace ve vztahu k obžalovanému B. P. zajistily orgány činné v přípravném řízení již jen jediný důkaz a tím jsou fotografie z oslavy M.S., na nichž je zobrazen B.P. v pozici drže blíže nezjištěnou pistoli. K této pistoli se ve své výpovědi vyjádřil obžalovaný M.N. v přípravném řízení dne 28.3.2007 (č.l. 117) tak, že „**podobnou zbraň** viděl na oslavě narozenin na Zelinářské ulici ve Znojmě a měl ji tam B.P. ... Jestli ale patřila jemu neví“. O půl roku později v rámci výslechu ze dne 1.10.2007 obžalovaný uvedl následující „**stejnou zbraň**, která mu byla předána K. viděl u B. na oslavě narozenin na ulici Zelinářská ve Znojmě .... Začalo se fotit a v té chvíli B. vytáhl zbraň, měl ji za opaskem ..... Při focení byli přímo u sebe a on poznal tu pistoli, kterou mu předal K. .... Poznal ji podle toho, že byla stejně veliká, měla i stejný vzhled a hlavně byla stejně zašlá .... Byla ošoupaná, zašlá a vybledlá.... Prostě ji poznal“ (č.l. 123c). V řízení před soudem pak 12.11.2007 obžalovaný M.N. uvedl k posuzované zbraní, že ji „..... viděl na oslavě u P., měl ji za pasem, když se fotil, připadala mu **podobná** ..... Dovojuje tak z toho, že byla taková zašlá, neměl ji v ruce, nepohlížel si ji, ráže i barva pistole odpovídaly .... Na původ zbraně se P. neptal.... Všechno se mu vrátilo zpátky a z oslavy musel odejít“ (č.l. 870-871). Ve třech různých obdobích tedy obžalovaný M.N. podal k předmětné

zbraní vyjádření ve dvou případech takové, že se jednalo o zbraň podobnou a v jednom případě takové, že se jednalo o zbraň stejnou. Dále uvedl, že v době, kdy na oslavě zbraň viděl u B.P., ten byl od něj vzdálen přibližně jeden metr a z oslavy v důsledku toho, že zbraň poznal, zejména proto, že byla ošoupaná, musel odejít, neboť se mu zážitky vrátily. Pro upřesnění období, kdy M.N. na večírku předmětnou zbraň u B.P. uviděl, je třeba vzít v potaz svědectví M.S., který na č.l. 195 uvedl, že předmětné fotografie pocházejí z jeho 40. narozenin, které se konaly v roce 2005 a s ohledem na datum narození svědka, tedy XXXXX soud uzavírá, že předmětná oslava se konala přibližně dva měsíce od usmrcení V.K.. Pokud tedy M.N. přibližně po dvou měsících od zastřelení poškozeného zahlédl na předmětném večírku v Zelinářské ulici ve Znojmě pistoli, kterou si ztotožnil se zbraní, prostřednictvím které usmrtil V.K., pak má soud takové tvrzení za nejednoznačné. Jednak jak vyplývá z řečeného, neměl M.N. pistoli na oslavě vůbec v ruce, tuto viděl ze vzdálenosti přibližně jednoho metru, navíc ji zřejmě neviděl ani celou, neboť tuto buďto viděl vyčnívat zpoza pasu B.P. a nebo ve chvíli, kdy ji držel P. v ruce z ní viděl pouze hlaveň. Při vědomí, že v této republice se vyskytují rážově příslušné zbraně v řádu nejméně tisíců a vzhledem k tomu, že M.N. jinou specifikaci, nežli „ošoupanost“ zbraně nepopsal, je jím tvrzené ztotožnění se zbraní, prostřednictvím které došlo k vraždě V.K. problematické. Ráže, rozměry, tvar, barva a další znaky pistole ráže 7,65 mm jsou víceméně znaky obecné, přičemž M.N. nějakou zásadní specifikaci, např. výrazné poškození zbraně, nebo jiné skutečně ojedinělé specifikum, které by jeho tvrzení dodávalo váhu, neuvádí. Zpochybněním výpovědi M. N. v tomto bodě však soud nutně nekonstatuje současně jeho nevěrohodnost, neboť jeho tvrzení určující totožnost zbraně lze vysvětlit např. tak, že psychické pohnutí, které jak uvádí po zahlédnutí zbraně pocítil v takové intenzitě, že musel z oslavy odejít, mohlo být vyvoláno tím, že od doby, kdy předal předmětnou pistoli P. K. uviděl po delším čase zase střelnou zbraň, která vykazovala znaky podobnosti, což mohlo vrácení vzpomínek způsobit. Závěru soudu o problematičnosti specifikace předmětné pistole svědčí i závěry z odborného vyjádření na č.l. 543, v němž znalci k předloženým barevným fotografiím z předmětné oslavy uvedli, že zbraň v držení B.P. vnějším tvarem připomíná samonabíjecí pistoli a **může** se jednat o samonabíjecí pistoli tuzemské výroby zn. ČZ vzor 50/70 ráže 7,65 mm Browning. Bližší vyjádření se k předmětu bez jeho zajištění a předložení ke zkoumání není možné. Tento závěr dokazuje, že ani detailním zkoumáním předmětných fotografií bližší údaje o předmětné pistoli, kterou obžalovaný B.P. na předmětné oslavě držel, zjistit nelze.

Konečně nutno připustit, byť jen teoreticky i tu variantu, že v lednu roku 2005 M.N. na předmětné oslavě zahlédl skutečně pistoli, prostřednictvím které usmrtil V.K., přičemž tuto měl v držení B.P.. Ani za této méně pravděpodobné situace by se však důkazní situace v neprospěch obžalovaného P. zvrátit nemohla, neboť přestože by nabylo na věrohodnosti tvrzení P.K. zaslechnuté M. N., že mu předává zbraň, kterou získal předtím od B.P., stále by zůstala absolutně nezdokladovaná subjektivní stránka žalované trestné činnosti u obžalovaného P., neboť vědomí, pro jaké účely předává P. K. zbraň a patřičné slovní vyjádření, které by účastenství ve formě návodu ve smyslu obžaloby u B.P. prokazovalo, by zůstalo zcela nezdokladováno.

V posuzovaném směru důkazní situaci neoživí ani část výpovědi P.K., že v minulosti u B.P. vídal více střelných zbraní, přestože v tomto ohledu přiznává tomuto tvrzení soud výraznou věrohodnost, neboť ze svědeckých výpovědí jasně vyplývá, že obžalovaný B.P. se dlouhodobě pohyboval v prostředí tvrdého konkurenčního boje na poli prostituce, přičemž je věcí obecně známou, že v tomto druhu „podnikání“ na periferii slušné společnosti, je nošení a používání zbraní tohoto druhu prvkem běžným, ostatně v tomto směru vypověděl i svědek M.S. zcela ve shodě s P.K., byť v řízení před soudem se snažil pozitivní vztah B.P. ke střelným zbraním znepřehledňovat. Přes vše výše řečené však nelze bez důvodných pochybností konstatovat, že předmětné fotografie z oslavy v lednu 2005 zachycují obžalovaného B.P. držíce

pistoli ráže 7,65 mm, funkční a podléhající příslušnému oprávnění dle zákona o střelných zbraních a střelivu, natož pak pistoli, prostřednictvím které došlo k usmrcení V.K..

Na závěr pak je třeba zmínit obžalobou zdůrazňovaná společná setkání všech tří obžalovaných, a to v době ještě před pohřešováním poškozeného, která by mohla dát váhu tvrzení, o vraždě předcházející vzájemné dohodě jmenovaných. Obžalovaní M.N. a B.P. shodně tvrdí, že v období před pohřešováním poškozeného se osobně neznali, byť o existenci toho druhého mohli vědět. Toto jejich shodné tvrzení je do jisté míry zpochybněno svědectvím K.K., která v řízení před soudem uvedla, že osobu přezdívanou „blondák“ viděla ve společnosti spoluobžalovaných ještě předtím, než došlo ke zmizení poškozeného (č.l. 890), dále v rámci téhož výslechu uvedla, že všechny tři (tedy K., P. a „blondáka“) viděla často, ale minimálně jednou je v období, kdy se přestěhovala do prostor nad nočním klubem Dominica ve Znojmě, tedy v období září a následující měsíce roku 2004 společně viděla (č.l. 889). Svědkyně přitom není schopna určit, zda „blondák“ je obžalovaným M. N., avšak z jiných důkazů ve spise jednoznačně vyplývá, že tímto názvem se obžalovanému N. přezdívalo. Podstatné však je, že v přípravném řízení v rámci výslechu ze dne 18.4.2007 (č.l. 191) svědkyně uvedla následující „..... **po zmizení V.** se „bloňdák“ objevoval ve společnosti P. a K., šlo o člověka mladšího než P. a K. ....“ Porovnáním uvedených výpovědí je zřejmé, že svědkyně v tomto ohledu vypověděla odlišně, neboť v jednom případě společná setkání všech tří obžalovaných klade do období ještě před zmizením poškozeného (což by odporovalo společnému tvrzení N. a P.), avšak v jiném případě tato setkání (přinejmenším jedno) umisťuje do období až po zmizení poškozeného. Je třeba si rovněž uvědomit, že svědkyně se v řízení před soudem vyjadřovala k záležitosti více než tři roky staré, přičemž si měla vzpomenout, zda jmenované tři osoby viděla společně v úzce vymezeném časovém prostoru období, které předcházelo listopadu 2004, konkrétně období, s nímž je spjato postrádání poškozeného. To klade samozřejmě velké nároky na paměť svědkyně a uvedené rozpory tak soud nechápe na úkor věrohodnosti svědkyně, nýbrž na úkor pochopitelného procesu zapomínání. Nutno ovšem v této souvislosti současně uzavřít, že ani v případě jednoznačného prokázání společných schůzek všech tří obžalovaných v období před zmizením poškozeného, by ani v nejmenším nebylo možno věrohodně prokázat, že obsahem takových schůzek nutně byly i společné rozhovory týkající se odstranění poškozeného. Tvrzení obžalovaných N. a P., že se v období před smrtí poškozeného neznali, tak zůstalo nezpochybněno.

Důsledným porovnáním všech důkazů, které dle obžaloby poukazují na účast obžalovaného B.P. na skutku pod bodem I. obžaloby, tedy soud nedospěl k názoru stejnému, naopak ve vztahu k tomuto obžalovanému považuje důkazní situaci za více nežli neucelenou a přestože skutek pod bodem I. obžaloby se stal, neboť k zastřelení poškozeného prokazatelně došlo, nesvědčí provedené důkazy bez důvodných pochybností závěru, že se obžalovaný B.P. na tomto trestném činu účastnil a nezbylo, než tohoto obžaloby pro žalovaný skutek z důvodů uvedených v § 226 písm. c) trestního řádu zprostit.

S odkazem na výše provedené hodnocení důkazů pak soudu nezbylo, nežli obdobným způsobem naložit s bodem II. obžaloby, který má úzkou spojitost právě se zbraní, prostřednictvím které byla trestná činnost na V. K. spáchána, a vzhledem k tomu, že se předání této pistole B.P. P. K. za popsaným účelem nepodařilo prokázat a stejně tak se nepodařilo prokázat, že by dne následujícího po vraždě poškozeného měla být stejná zbraň ráže 7,65 mm B. P. vrácena, a že by jmenovaný měl tuto zbraň v následujícím žalovaném období držet, byl tento rovněž obžaloby pro popsaný skutek zproštěn. V daném případě však na rozdíl od bodu I. obžaloby nebylo vůbec prokázáno, že by se skutek stal, a nezbylo tedy nežli použít zprošťovací důvod dle § 226 písm. a) trestního řádu.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Krajský soud v Brně
dne 30. listopadu 2007

JUDr. Miloš Žďárský, v.r.
předseda senátu

Za správnost : Jana Rusevová